

РЕШЕНИЕ

№ 3401

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира И.а

Членове: Райна Мартинова
Георги Стоев

при участието на секретаря КРАСИМИРА Б. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Станимира И.а Въззивно гражданско дело № 20211100510211 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20117788/17.05.2011г. по гр.д. № 35880 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 150-ти състав е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 от ЗЕ вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, че **С. И. И.**, ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. **** **дължи на Т.С.”ЕАД, ЕИК ******, с адрес на управление: гр.София, ул. **** заплащане на сумите, както следва: **сумата от 1879,98 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането й, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в имот, представляващ **апартамент № 42** в гр. София, ж.к. **** за периода от 01.04.2017г. до 30.04.2019г.; сумата от **200,82 лв.**, представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата от 1879,98лв. за периода от 15.09.2017г. до 21.05.2020г.; сумата от **36,96 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането й, представляваща стойност на **цена за дяловото разпределение на топлинна енергия** в имота за периода от **01.06.2017г. до 30.04.2019г.**, за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 21369/2020г. по описа на Софийски

районен съд, като **С. И. И.**, ЕГН ***** е **осъден** да заплати на **Т.С.”ЕАД**, ЕИК **** съдебни разноски от 80,21лв. по заповедното дело и съдебни разноски от 118,06лв. по исковото дело, като неоснователен е отхвърлен иска за горница над 1879,98лв. до 2393,84лв и за периода от 01.05.2016г. до 31.03.2017г.; за горница над 36,96лв. до 40,04лв. и за периода от 01.04.2017г. до 30.06.2017г.; за горница над 200,82лв. до 355,79лв. и за сумата от 7,47лв. последната лихва за забава на плащането на цена на дялово разпределение за периода от 31.05.2017г. до 21.05.2020г., като **Т.С.”ЕАД** е осъдена да заплати на **С. И.** съдебни разноски от 103,42лв. по исковото дело и 12,14лв. по заповедното дело.

С Определение № 20144027/22.06.2021г. по гр.д. № 35880 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 150-ти състав е отхвърлена молба по чл. 248 от ГПК на **С. И. И.**, ЕГН ***** за изменение на решенето в частта за разноските, като разноските му по заповедно производство се определят при съобразяване на чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1/2004г. и припадащото се възнаграждение за адвокат от 327,90лв. и така му се присъдят разноски за заповедно дело от 79,64лв.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№ 25093589/02.06.2021г. по регистъра на СРС, от ответника по исковете **С. И. И.**, ЕГН ***** със съдебен адрес: адв. П. Х., гр. София, ж.к. **** в частта, в която исковете **са уважени**. Изложил е съображения, че решението е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствените правила и на материалния закон, необосновано. Посочил е, че не било установено главните страни да са обвързани от валидно облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия в имота през процесния период. Не било установено при условията на пълно и главно доказване, че е собственик или вещен ползвател на имота. Приетият по делото договор от 05.06.1973г. сочел, че наследодателят му М.С. е придобила имота, но не било установено, че това право е преминало в патримониума му по наследствено правоприемство от С.. Бил приел наследството й по опис, което се установявало от прието по делото Решение № 11427/19.07.2016г. по дело 34159/2016г. на СРС. Към момента на откриване на наследството същото не включвало права, включително и такива върху процесния имот. Неправилно СРС приложил чл. 64 от ЗН. Към подаването на молбата за приемането на наследство по опис не му бил известен факта, че С. притежавала процесния имот. Събраните

доказателства по делото не обосновавали обратен извод. Удостоверението за наследници и справката за адрес били косвени доказателства в тази насока, но не били достатъчни, за да се приложи чл. 64 от ЗН. Предположението, че С. е собственик на имота не било равнозначно на знание у въззивника, че С. е била собственик на имота. Неправилно бил уважен иска за мораторна лихва. Разпоредбата на чл. 33, ал. 4 от ОУ била неясна и вътрешно противоречива, поради което и за фактури от 2017г., 2018г., 2019г. не било установено да е изпаднал в забава. Не било възможно да изпадне в забава на плащането на суми за топлинна енергия преди да бъде издадена изравнителна сметка, защото едва с нея се установявало реалното потребление. Не дължал цената на дяловото разпределение. Същото не било извършено от Т.С."ЕАД, нямало договор между главните страни за същото, не било установено ищецът да е придобил това вземане. Претендирал е разноски.

Срещу така постановеното Определение е депозирана частна жалба вх. № 25114976/08.07.2021г. по регистъра на СРС, от ответника по исковете **С. И. И.**, ЕГН ***** със съдебен адрес: адв. П. Х., гр. София, ж.к. ****. Посочил е, че определението е неправилно. Възнаграждението за адвокат в заповедното дело следвало да се определи по реда на чл. 7, ал.7 от Наредба № 1/2004г., приложима не само за заявителя, но и за длъжника. В случая уговореното и платено възнаграждение не било само за изготвяне на възражение, а за процесуално представителство по заповедно дело и разпоредбата на чл. 6, т. 5 от Наредба №1/2004г. не намирала приложение. Защитата по заповедното дело не включвала само изготвяне на възражение по образец. Претендирал е разноски.

Въззиваемият- ищец – Т.С."ЕАД, ЕИК **** в предоставения срок да отговор не е изразило становище по жалбите. С молба от 12.10.2022г. е оспорило исковете и претенциите за разноски за въззиваемия.

Третото лице помагач на страната на въззиваемия-ищец – „МХ Е."ООД, ЕИК **** не е изразило становище по жалбите.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № 2014995/06.08.2020г. на **Т.С."ЕАД, ЕИК ****** срещу **С. И. И.**, ЕГН ***** , с която е поискало от съда на основание на чл. 422 вр. с чл. 415,

ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 150 и чл. 154 от ЗЕ вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, да признае за установено, че **С. И. И.**, ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. **** дължи на **Т.С.”ЕАД**, ЕИК ****, с адрес на управление: гр.София, ул. **** заплащане на сумите, както следва: **сумата от 2393,84 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането ѝ, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в имот, представляващ **апартамент № 42** в гр. София, ж.к. **** за периода от 01.05.2016г. до 30.04.2019г.; сумата от **355,79** лв., представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата от 2393,84лв. за периода от 15.09.2017г. до 21.05.2020г.; сумата от **40,04** лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането ѝ, представляваща стойност на **цена за дяловото разпределение на топлинна енергия** в имота за периода **от 01.04.2017г. до 30.04.2019г.**, сумата от **7,47**лв. представляващи лихва за забава на плащането на главницата от 40,04лв. за периода от 31.05.2017г. до 21.05.2020г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 21369/2020г. по описа на Софийски районен съд, като му се присъдят разноски. Посочило е, че ответникът е ползвател на имота и като такъв е потребител на енергия в имота, потребил енергия в имота за процесния период в количества и на стойност, за които е предявен иска, дължал и възнаграждение за дяловото разпределение, изпаднал в забава на плащането ѝ и дължал обезщетение в размер на сумите, за които е предявен иска, страните били обвързани от договор за доставка на топлинна енергия при Общи условия. Претендирало е разноски. Оспорило е поради прекомерност претенцията на насрещната страна за разноски.

Ответникът **С. И. И.**, ЕГН ***** в предоставения срок е оспорил исковете. Навел е твърдения, че задълженията възникнали преди 02.06.2017г. са погасени по давност. Нямамо облигационна връзка между страните за доставка на топлинна енергия в имота за процесния период. Не бил нито собственик нито ползвател на имота. Действително той бил единствен наследник на М.С., починала на 07.04.2016г., която съгласно представения с исковата молба договор от 05.06.1973г. приживе била придобила собствеността върху имота. Ответникът обаче бил приел наследството ѝ по опис, към момента на откриване на наследството не знаел в същото да са включени права, включително и такива върху процесния имот, поради което и не било установено да е потребител на топлинна енергия в имота за

процесния период. Не бил изпаднал в забава на плащането на сумите. Ищецът не бил носител на вземане за цена на дялово разпределение на енергията. Поискал е да не се допускат исканите от ищеца счетоводна и техническа експертиза, защото не оспорвал твърденията на ищеца за обстоятелства, които същите следвало да установят. Претендирал е разноски.

Третото лице помагач на страната на ищеца – „МХ Е.”ООД, ЕИК **** не е изразило становище.

По делото е приложено заповедно дело № 21369/2020г. на СРС съгласно което по заявление № 3024498/02.06.2020г. е издадена заповед за изпълнение с която е разпоредено **С. И. И., ЕГН ******* да заплати на **Т.С.”ЕАД, ЕИК ******, сумите, както следва: **сумата от 2393,84 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането ѝ, представляваща стойност на потребена топлинна енергия в имот, представляващ **апартамент № 42** в гр. София, ж.к. **** за периода от 01.05.2016г. до 30.04.2019г.; сумата от **355,79 лв.**, представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата от 2393,84лв. за периода от 15.09.2017г. до 21.05.2020г.; сумата от **40,04 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението- 02.06.2020г., до изплащането ѝ, представляваща стойност на **цена за дяловото разпределение на топлинна енергия** в имота за периода от **01.04.2017г. до 30.04.2019г.**, сумата от **7,47лв.** представляващи лихва за забава на плащането на главницата от 40,04лв. за периода от 31.05.2017г. до 21.05.2020г., както и съдебни разноски от **105,94лв.**, за така издадена заповед длъжникът е уведомен на 16.06.2020г., на 29.06.2020г. е подал възражение срещу заповедта **без да сочи конкретни основания за оспорването, претендирал е разноски за възнаграждение за адвокат от 950лв. по представен договор от 29.06.2020г. за същото,** на 07.07.2020г. заявителят е уведомен за необходимостта да представи в едномесечен срок от съобщението доказателства, че е предявил иск за установяване на вземанията и такива е представил на 06.08.2020г.

С определението по насрочване на делото, неоспорено от страните СРС е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в процесния имот за процесния период е доставена топлинна енергия в количества и на стойност, за които е предявен иска, че е извършено дялово разпределение на енергията, цената на което е в размер на сумата, за която е

предявен иска.

По делото е приет неоспорен от страните договор от 05.06.1973г., съгласно който СГНС е прехвърлило на М.М. С. **апартамент № 42** в гр. София, ж.к. **** за уреждане на отношенията във връзка с обезщетението ѝ за отчуждения ѝ имот на ул. „Незнаен войн”

Прието е удостоверение от ГИС София, съгласно което бл. 3 в гр. София, ж.к. „Баталова воденица” е идентичен с настоящ адрес гр.****.

Приет е препис-извлечение от акт за смърт, издаден от СО, район Възраждане, съгласно който М.М. С. е починала на 07.04.2016г. , постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****,

Прието е Решение № 11427/19.07.2016г. по дело № 34159/2016г. по описа на СРС, 92-ри състав с което е допуснато на основание на чл. 61, ал.2 от ЗН приемане по опис на наследство , останало от М.М. С. починала на 07.04.2016г. в гр. София, от наследника ѝ по закон С. И. И., в което няма права и задължения.

Прието е удостоверение за наследници, съгласно което М.М. С. е починала на 07.04.2016г. , като е оставила за наследник по закон сина си С. И. И. с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****, ****

По делото са приети протокол от ОС на ЕС от 05.09.2002г., договор от 09.09.2002г. ., съгласно които ОС на ЕС на сграда в гр. София, ж.к. **** е избрало и възложило на ЕТ „А.б.” да извършва дялово разпределение на енергията в сградата при годишна абонаментна такса съгласно чл. 5 от договора от 4лв. на радиатор, което се заплаща при започване на отоплителния сезон.

Приети са извлечения от сметки на ищеца, сочещи задължение за имота за периода в размер на сумите, за които е предявен иска, цената на дяловото разпределение на енергията за периода е начислявана в рамките от 1,54лв. до 1,68лв. месечно.

По делото са приети общи условия одобрени от ДКЕВР на 03.02.2014г. съгласно чл. 33 от които суми по месечните фактури следва да се заплащат в 30-дневен срок от публикуването им интернет-страницата на продавача-както месечните, така и изравнителните сметки и обезщетение за забава се дължи след изтичане на срока за плащане на изравнителната сметка.

Съгласно приети по делото чл. 32 и чл. 33 от ОУ одобрени от ДКЕВР на 27.06.2016г. и публикувани в ежедневник сумите по месечните фактури се

заплащат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, но съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ обезщетение за забава на плащанията по месечните фактури се начислява след този срок само ако дяловото разпределение се извършва при условията на чл. 73 от НТ и ежесечно се определя реалното потребление. В случаите по чл. 32, ал.1 от ОУ, в които месечни фактури са по прогнозни суми и дялово разпределение се извършва по реда на чл. 71 от НТ, то обезщетение за забава се начислява след изравнителните сметки.

Приети са талони за отчети на уреди в имота, носещи подпис за потребител М.С. до 2017г., а от 30.04.2018г. и през 2019г. – С. И. , изравнителни сметки, съгласно които реален отчет на уреди в имота е правен през периода , по прогнозни фактури суми са по-малки от тези по изравнителните сметки.

Съгласно справка за адрес на ответника по заповедно дело същият е с постоянен и настоящ адрес в гр. София, ж.к. ****, ****, заявен на 11.09.2001г.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от права страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.

По правилността на решението в обжалваната част:

Предявеният иск е с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 150 и чл. 154 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – иск за установяване съществуване на вземане за заплащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за цена на дялово разпределение, отделно и обезщетение за забава на плащане на топлинната енергия, за които е издадена заповед за изпълнение.

За да се уважи този иск по делото следва да се установи, че за процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение по силата на което ищецът се е задължил да доставя на ответника топлоенергия срещу задължение на ответника да заплаща стойността ѝ, както и че ищецът е изпълнил точно своите задължения и е доставил конкретно количество

топлоенергия, начислил е суми за същото съобразно с действащите към съответния момент разпоредби на ЗЕ вр. с Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год, като ответникът е изпаднал в забава за изпълнението им.

Съгласно разпоредбата на чл.150 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, които влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен всекидневник и стават задължителни за потребителя, без да е нужно потребителят изрично и писмено да ги е приел.

Съгласно разпоредбите на ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139-148 от ЗЕ и в действащите към процесния период и Наредба №16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал.1 от ЗЕ всички носители на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Според ал.2 на същия текст когато всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат потребители на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред

топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение, като съгласно ал.3 лицата по ал. 2 се смятат за потребители на топлинна енергия до датата на прекратяване на топлоснабдяването.

По аргумент от чл. 153, ал.6 от ЗЕ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение No 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело No 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. "Т.С." ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

Съдът приема за установено по делото че ответникът отговаря пред ищеца за заплащане на потребените в процесния имот и период стоки и услуги във връзка с топлоснабдяването на имота. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ купувач по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди. Такъв е и „битовият клиент“, тоест този, който купува енергия за собствени битови нужди. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия, **с а собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота.** В това си качество те са клиенти на топлинна енергия и страна по продажбеното

правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди, тоест дължат заплащане на цената на доставената топлинна енергия. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и **правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ**, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза **третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“** на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред, включително и **с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество по искане на това трето лице**. Този договор не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. (В този смисъл Тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. на ОСГК на ВКС).

В конкретния случай приетите по делото неоспорени от страните договор от 1973г., удостоверение за наследници установяват, че процесен имот е придобит от М. С. на 05.06.1973г., тя е починала на 07.04.2016г., като е оставила за наследник сина си С. И., поради което и установено по делото е, че на 07.04.2016г. С. И. е придобил по наследство от майка си процесния имот. Действително, установява се от прието Решение от 19.07.2016г. по дело № 34159/2016г. на СРС, че С. И. е образувал съдебно дело по което е приел наследството на М.С. по опис, като не е заявил пред съда това наследство да включва права и задължения. С оглед на близките родствени връзки между С. и И. – майка и син, заявените от тях адреси към откриване на наследството ѝ – този на процесния имот, което се установява от приети по делото удостоверения за наследници, препис от акт за смърт и удостоверение за наследници, то правилно е прието от СРС, че установено по делото е, че към откриване на наследството на С. И. е знаел, че майка му е собственик на процесния имот, който е адрес и на двамата, поради което и приложение намира разпоредбата на чл. 64 от ЗН. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 60, ал.2 от ЗН, уреждаща приемането на наследството по

опис, има за цел да ограничи отговорността на наследника **за задължения на наследодателя** само до размера на полученото наследство. В случая претенциите са за **вземания, които са възникнали след откриване на наследството** на М.С., настъпило на 07.04.2016г., тоест това не са претенции за задължения на наследодателя на въззивника, които да са преминали в неговия патримониум по наследство от С., поради което и защитната функция на чл. 60, ал.2 от ЗН не намира приложение.

С въззивната жалба не са въведени други конкретни оплаквания срещу изводите на СРС за дължимост и за размер на потребената в имота за периода топлинна енергия, при обосноваване на тези изводи СРС не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията на чл. 269 от ГПК съдът приема за установено по делото, че ответникът дължи на ищеца заплащане на стойността на потребената м имота за периода топлинна енергия в размер на 1879,98 лв.

По иска за лихва за забава за плащането на главницата за топлинна енергия:

За периода, за който са приложими ОУ от 2016г. за изпадането в забава не е било нужно да се отправя покана от ищеца и правилно районният съд е приел, че за плащането на дължимата главница за този период ответникът е изпаднал в забава. Неоснователни са оплакванията на въззивника, че разпоредбите на ОУ в тази част не били ясни, а и уреждали възможност за изпадане в забава на прогнозни суми, които не били стойност на реално потребена енергия. Уредбата на изпадането в забава и възникването на вземане за обезщетение за забава е уредено в разпоредбите на чл. 32 и на чл. 33 от ОУ. С тях е направено ясно разграничение между месечните вземания, които са **прогнозни** и тези, които са определени на месечен **реален** отчет. За първите обезщетението за забава съгласно чл. 32, ал.1 вр. с ал. 3 вр. с чл. 33, ал. 4 , пр. 1 се дължи след изтичане на 45 дни от периода на изравнителната сметка. За вторите обезщетението за забава съгласно чл. 32, ал. 2 вр. с чл. 33, ал. 4, пр. 2 се дължи след изтичане на 45 дни след периода, за който се отнасят. Тези ОУ не уреждат възникване на вземане за обезщетение за забава върху суми, които са определени прогнозно и доводите на въззивника в обратния смисъл са неоснователни.

С въззивната жалба не са въведени други конкретни оплаквания срещу

изводите на СРС за момент на изпадане в забава, размер на обезщетението за забава, при обосноваване на тези изводи СРС не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията на чл. 269 от ГПК съдът приема за установено по делото, че ответникът е изпаднал в забава на плащането на главницата за топлинна енергия и размер на обезщетението за същото е 200,82лв.

По претенцията за цена на дялово разпределение на енергията:

Нормативната уредба на разпределението за дяловото разпределение на топлинната енергия се съдържа в глава 10, раздел 6 на ЗЕ. Съгласно чл. 139в, ал. 1 и ал. 3, т. 4 от ЗЕ топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия, които не са регистрирани по реда на чл. 139а от ЗЕ, **сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение** с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б и с договора и този договор сочи **цената на услугата дялово разпределение заплащана** от топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия. Съгласно чл. 140, ал. 5 от ЗЕ избраното от ЕС регистрирано да извършва дялово разпределение лице **предлага на клиентите в сграда - етажна собственост**, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат **условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение**. В случая приетият договор от 2002г. сочи цена и начин на плащането, но този договор е сключен преди измененията на горепосочените разпоредби на ЗЕ и доколкото им противоречи, то в тази част същият ще следва да се приеме, че е изгубил значение. При така възприето и като съобрази, че с разпоредбата на чл. 3б от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, одобрени с Решение на ДКЕВР редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, отделно с тези ОУ е посочено, че дължимата на ищеца цена е тази за стойността на дяловото разпределение и стойността на потребената енергия, то правилно районният съд е приел, че ищецът е носител на вземането за плащането на цената на дяловото разпределение.

Установява се по делото от приетите изравнителни сметки и протоколи за отчет на уредите, че третото лице помагач е извършвало дяловото

разпределение на енергията в сградата в която е процесния апартамент, не се спори че същото е извършено по правилата на ЗЕ и на Наредбата за топлоснабдяване. При така възприето съдът приема за установено по основание задължение на ответниците заплащат цената на дяловото разпределение на енергията.

Правилно е прието от районният съд че размер на възнаграждението за процесния период е 36,96лв . Начислените от ищеца суми месечно са в диапазон от 1,54лв. до 1,68 лв. месечно. Тази сума при съобразяване на естеството на работа, обичайния размер на възнаграждението съдът приема че съответства на извършена работа, а и е закрепена в приетия по делото договор за дялово разпределение на енергията. С въззивната жалба не са въведени други конкретни оплаквания срещу изводите на СРС за дължимост и за размер на цената на дяловото разпределение на енергията, при обосноваване на тези изводи СРС не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията на чл. 269 от ГПК съдът приема за установено по делото, че ответникът дължи на ищеца цена на дяловото разпределение на енергията в имота за периода в размер на 36,96лв.

При така възприето съдът приема, че правилно районният съд е приел, че иск за **цена на дялово разпределение на енергията от общо 36,96лв.** е основателен.

По частната жалба:

Частната жалба е **допустима**. Разгледана по същество е **неоснователна**.

Правилно районният съд е приел, че по заповедното дело за възнаграждението за адвокат на длъжника приложима в случая е разпоредбата на чл. 6. т. 5 от Наредба № 1/2004г. В случая по заповедно дело е депозирано възражение чрез адвокат, но това възражение не съдържа конкретни оспорвания на задълженията, същото е по образец и не обосновава извод, че за подаването му е осъществена правна помощ, различна от попълване на предварително подготвен формуляр и то само в частта за лични данни на длъжника, дата и подпис. Възражението и договора за правна помощ са от една и съща дата, което е в подкрепа на извода на съда, че осъществената правна помощ е ограничена до подаването на възражението без обосноваване на същото. Така подаденото възражение обосновава извод, че в случая приложима е чл. 6, т. 5 от Наредбата. В случая чл. 7, ал. 7 от

Наредбата е приложима за заявителя, но не и за длъжника. Заявителят попълва заявление по образец, но същото следва да индивидуализира вземането и страните, искането към съда по начина, по който следва да се направи и исковата молба, поради което и основание за присъждане на възнаграждение по чл. 7, ал. 7 от Наредбата съществува. Попълването на лични данни в образец на възражение срещу заповедта е несъпоставимо с отговор на искова молба, поради което и основание при така хипотеза за присъждане на възнаграждение и на длъжника по чл. 7, ал. 7 от наредба №1/2004г. не съществува. При така възприето определението на СРС в **частта за разноските по заповедното дело е правилно** и частната жалба в тази част следва да се остави без уважение.

С оглед гореизложеното съдът приема, че решението и определението в обжалваната част са правилни и следва да се потвърдят.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноски следва да бъде поставена в тежест на въззивника. На въззиваемия разноски не се следват, защото доказателства за направени такива, които да обосноват извод, че разноски му се следват по делото не са ангажирани.

На третото лице помагач разноски не се следват съобразно чл. 78 от ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20117788/17.05.2011г. и Определение № 20144027/22.06.2021г. по гр.д. № 35880 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 150-ти състав в обжалвана част.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „МХ Е.”ООД, ЕИК ****

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____